

forsaauidt han vil bevæge Folkethinget til at gaa udenfor, hvad der maa anses for at være dets rette og sande Opgave. Det er ikke Folkethingets Opgave at udtale sig om, hvorledes den bestaaende Lovgivning er at forstaa, det er ikke Folkethingets Opgave at være Lovfortolker, og forsaauidt altsaa Folkethinget giver sig af med at fortolke Love og udtale, hvorledes de skulle forstaaes, saa kommer det ind paa et Omraade, hvor det efter min Mening gjør Uret i at begive sig ind, fordi det ikke vil kunne hævde sin Stilling paa dette Omraade. Hvad Betydning vilde det have, at Folkethinget udtaler, hvad der er udtrykt i disse to første Resolutioner? Vil en saadan Udtalelse af Folkethinget blive respekteret af de Private, hvis Forhold den vedrører? Jeg tror nei. Vil den blive respekteret af Regjeringen, saaledes at den vil bøje sit Hoved for den Dom, der udtales i den tredje Resolution, nemlig at den hidtil har handlet ulovmæssigt? Jeg tror nei. Vil endelig denne Afgjørelse blive respekteret af Domstolene? Jeg tror ligeledes nei. Forstaa mig vel, det er meget muligt, at saavel de Private som Administrationen og Domstolene ville komme til samme Resultat som det, Folkethinget her opfordres til at udtale i de to første Resolutioner; men hvis man kommer til et saadant Resultat, da er det ikke, fordi Folkethinget har udtalt, hvad der staar i de to første Resolutioner, men det er af en anden Grund, nemlig fordi den bestaaende Lovgivning virkelig hjemler dette Resultat; Folkethingets Udtalelse vil altsaa forsaauidt ingen Betydning faa. Jeg tillader mig at nære den Overbevisning, at man skal søge sin Styrke — jeg tror, jeg har sagt det engang før — i sin Begrændsning, men Folkethinget vinder ikke i Styrke ved at begive sig ind paa Omraader, hvor dets Udtalelse ikke vil faa nogen Betydning. Dette gjælder dernæst i det gunstigste Tilfælde, at man ved Domstolene til Spønde og Sidst kommer til det samme Resultat som Folkethinget, men jeg sætter, at man der kommer til et andet Resultat end det, Folkethinget her opfordres til at udtale at være det ene Rette, jeg sætter, at Domstolene erklære det for lovligt, som Folkethinget opfordres til at erklære for ulov-

medholdeligt, hvorledes vil da Tilstanden være? Ja, saa vil man rimeligvis Intet gjøre ved den Ting, man vil tage Anledning enten fra Regjeringens eller fra Folkethingets Medlemmers Side til, at komme frem, med et Lovforslag, som for Fremtiden skal ordne Sagen paa en anden Maade, som det jo allerede tildeels er bebudet af den ærede Forslagsstiller, men denne Udtalelse af Folkethinget, som der her er Spørgsmaal om, har da paa en Maade faaet en Refusion, den har faaet det Modlatte af en Godkendelse af den Autoritet, som i den fjerde Resolution, af selve Forslagsstilleren er erkjendt for, at være den eneste kompetente til at afgjøre saadanne Spørgsmaal. Hvorfor skal Folkethinget udsætte sig for en saadan Mulighed, at det høitidelig udtaler en bestemt Mening om en Ting, som bagefter af rette Bedkommende kan blive erklæret for forkert? Det er ikke muligt at se, hvad der skal vindes ved en saadan Fremgangsmaade. Jeg kan forstaa, at man ønsker at bringe det Spørgsmaal, der her foreligger, til Klarhed, saaledes som den ærede Forslagsstiller udtalte; jeg kan forstaa, at man derfor opfordrer Regjeringen til at bringe Spørgsmaalet for Domstolene; jeg kan forstaa, at man bebuder, at, hvis Afgjørelsen ikke bliver saaledes, som man anser den for rigtig eller ialfald ønskelig, saa vil der ad Lovgivningsveien blive truffet Foranstaltninger til at fremkalde en bedre Tilstand; men disse Resolutioner tilstaar jeg, at jeg ikke forstaaer. Ja, jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at det virkelig er min Mening, at der er en Modsigelse tilstede mellem den fjerde Resolution og de tre foregaaende; der er en Modsigelse i at sige, at Spørgsmaalet skal afgjøres af rette Bedkommende, naar man saa ikke destomindre udtaler, hvorledes Spørgsmaalet bør besvares forinden. Den ærede Forslagsstiller udtalte vel, at den fjerde Resolution jo viste, at man ikke vilde gjøre noget Overgreb; der er Intet, der kan afgjøre Spørgsmaalet, sagde den ærede Forslagsstiller, undtagen Domstolene, og derfor henvise vi Spørgsmaalet til Domstolene. Man vil altsaa ikke gjøre noget Overgreb, men man vil ikke destomindre foregribe Sagen; man vil, forinden den Afgjørelse, er færdig, som man